

Under fremmede himmelstrøg

af

Peter Fjelstrup

Græsstrået kildede mig i næsen, så jeg nøs. Men det var nu ikke derfor, jeg vågnede. Mit armbåndsur havde prikket mig på armen og fortalt mig, at friheden var forbi. Slavelænkerne raslede og gjorde sig klar til at blive spændt på. Nina var allerede vågnet og lå og kiggede på mig. Hendes skæve øjne lo, og jeg blev klar over, at det var hende, der havde leget *kilde græsstrå*. Vores søndagseftermiddag på fælleden var en ufravigelig rutine i vores forhold. Jeg var på fast aftenvagt, og hun havde dagvagt om hverdagen, så vi plejede at cykle ud af byen en gang om ugen for at være lidt alene og for at få lidt frisk luft.

Kontrolcentret lå i en sikret bunker 400 meter under jorden, og selvom luften blev godt filtreret, var den ikke ligefrem frisk. Cykelturen ind tog godt 20 minutter, og efter at have kysset Nina farvel steg jeg ind i elevatoren og kørte ned.

Dagvagten var i færd med at rydde madpapir og diverse kaffekopper af vejen, og vi fik lige tid til at veksle et par bemærkninger om 'hulemændenes' primitive livsførelse, da en af novicerne pegede op på den virtuelle aftenhimmel over os med et uarticuleret grynt og afbrød

sig selv med en hånd over munden. Vi havde indført en turnustjeneste af studenter, fordi vi havde opdaget, at de nye var langt mere årvågne end den rutinerede stab. Så var selvfølgelig de 95 procent falsk alarm, men de sidste 5 procent kunne betyde liv eller død for Københavns 4 millioner indbyggere.

3 – 4 stykker af os så et øjeblik på ham, men han vinkede afværgende med hovedet. Derefter blev dagens logbog gennemgået, og dagholdet samlede deres pakkelikere sammen og gjorde klar til at stige op. Novicen sad stadig og kiggede skiftevis på kuppelskærmen og et stjernekort, han havde udbredt foran sig. Jeg tog mig ikke noget videre af det, men havde alligevel i baghovedet, at vagtskiftet var et af de bedre tidspunkter at gennemføre et overraskelsesangreb på.

Da elevatoren var omkring halvvejs oppe, kom den første advarsel fra computerne, at nogle himmelkoordinater havde ændret sig. Det sker jævnligt og betyder som regel bare, at noget rumskrald er stødt sammen og har forårsaget et mindre lysglimt, eller at der er røget nogle meteorer ind i atmosfæren på et uventet tidspunkt, så jeg fortsatte med at lægge mine ting i orden på bordet og gjorde klar til at tage min tørn ved simulatoren.

Den anden advarsel kom samtidig med et halvkvalt udbrud fra novicen, at der manglede en stjerne i Skyttens bælte. Det fik mig til et øjeblik at se op fra mit skrivebord og kaste et blik på Skytten. Der kan nemt være for mange prikker på himlen, men det er ikke godt, at der mangler en. Det kan kun betyde, at der er noget foran stjernen, der skygger for den. Og der manglede faktisk en stjerne i Skyttens bælte.

Der blev foretaget et par kontrolgennemløb på simulatoren, men der blev ved med at være et hul i Skyttens bælte. Jeg ringede op til kontrolltårnet i lufthavnen for at høre, om de så det samme, som vi så, og derefter blev jeg nødt til at tage en beslutning.

”Send et hold ’jagthunde’ ud for at se, hvordan det ser ud uden for atmosfæren,” bjæffede jeg allerede med en anelse forhøjet blodtryk.

Jagthundene er vores små lynhurtige spejderdreng, som bliver brugt til at opklare uidentificerede genstande, der nærmer sig Danmark. Det er et arbejde, de fleste drenge drømmer om, men meget få voksne holder til ret længe ad gangen. Nogle øjeblikke senere så vi seks små prikker bevæge sig hen over skærmen i retning mod stjernebilledet Skytten. Jeg forventede ikke, at de skulle meget længere end uden for Jordens atmosfære for at konstatere, at der var tale om en lysbrydningseffekt, som computerne ikke kunne gennemskue, og at de derefter ville vende tilbage til rampen.

Et par minutter senere lød alarmen for tredje gang. Novicen pegede op på kuppelskærmen og viste os, at der nu manglede endnu en stjerne i Skyttens bælte. Alarmen skrålede nu permanent med en lyd, som er egnet til at fremkalde stress og forhindre normale mennesker i at tænke klart. Eftersom der ikke var noget billede af, hvad det så end var, der dækkede for de to stjerner, kunne computerne ikke beregne nogen fart, men det var ikke til at tage fejl af, at det nærmede sig.

Jagthundene meldte tilbage, at fænomenet var synligt også uden for atmosfæren, og at det dækkede et område på størrelse med et æble i en arms afstand. Jeg gav ordre til, at de skulle fortsætte udad for at se, om de

kunne komme gådens løsning nærmere. Derefter fandt jeg det nødvendigt at informere Rådet og satte alarmberedskabet i 'Red Alert'. De næste par minutter lignede kontrolcentret mere et nedfaldent hvepsebo end en sofistikeret teknologisk arbejdsplads. Alle ringede til alle og sagde, at det var dybt fortroligt, men der var altså et uidentificeret objekt på vej mod Jorden, og hvis de havde noget konserver i kælderen, og den var nogenlunde brandsikker, var det nok det bedste sted at opholde sig den nærmeste fremtid.

10 minutter efter kaldte jagthundene op og meddelte, at 'tingen' nu fyldte så meget som en håndbold på en arms afstand. Jeg kunne høre på flightcommanderens stemme, at han var lidt i tvivl, om han fløj i den rigtige retning, men jeg gav ordre til at fortsætte for at få mere oplysning og eventuelt at møde fjenden i så god tid som muligt. Jagthundene er udstyret med små lette atomsprængladninger - i nødsfald tilstrækkeligt til at udslette en fjendtlig rumflåde. Afhængigt af, hvem der trykkede først selvfølgelig.

Derefter ringede jeg til Nina og bad hende med den mest nonchalante stemme, jeg kunne præstere, om at komme og være lidt sammen med mig; der var noget, jeg gerne ville fortælle hende ansigt til ansigt. Et eller andet i min stemme må have røbet mig, for hun sagde, at hun kom med det samme. Kineserne har godt nok udtrykkløse ansigter, men de er gode til at dechifrere tonefaldet i din stemme.

Da jeg var færdig med at ringe, kaldte jagthundene op og sagde, at der manglede et stykke af himlen på størrelse med en stor vandmelon holdt ud i strakt arm. De sagde også, at der sådan set ikke var noget at se, det

var bare lige som om, stjernebilledet Skytten var fjernet, og de vel lige så godt kunne vende om?

Nu havde computerne noget at regne på, og prognosen blev, at 'tingen' ville nå os i løbet af 18 minutter. Som en del af 'Red Alert' rutinen blev Københavns missilskjold, kaldet Kuplen, aktiveret. Jeg havde ikke den allerbedste samvittighed ved dette, fordi det betød, at mine 6 spejderdrengene ikke kunne komme ind, og jeg måtte også høre på en del knurren fra en af mine medarbejdere, hvis bror var leder af jagthundene. Men i forhold til de 4 millioner københavnere, hvis sikkerhed jeg havde ansvaret for, kom det i anden række. Jeg havde større anfægtelser over, om skjoldet overhovedet ville have nogen effekt på noget, som tilsyneladende ikke var der.

Denne sag blev diskuteret lavmælt, men inderligt imellem medarbejderne i nogen tid. Jeg ved ikke, hvorfor det er sådan, men når der er fred og ingen fare, er alle enige om at lade lederen bestemme, men når der er vanskeligheder og allermest brug for én, der skærer igennem, er der lige så mange meninger, som der er medarbejdere.

Mens vi skændtes, kom Nina ind. Hendes altid vel-siddende tøj og hår sad lidt sjusket, og hun så en anelse træt ud, selv om hun smilede uanfægtet til mig og de omkringstående.

"Der er lidt trængsel oppe ved skakten," sagde hun, "MP'erne har lagt en ring rundt om slusen, men folk opfører sig, som om Jorden skal gå under. Skal den det?" sagde hun og så på mig.